

PARAULES DE VIDA

Cuidar la creació

El temps del descans propi de l'estiu afavoreix un major contacte amb la natura. Segurament, moltes de les activitats que realitzem durant aquesta època de l'any tenen relació amb el medi ambient i permeten un major coneixement i gaudi de la creació.

Actualment es té una gran sensibilitat en relació amb la necessitat de respectar i cuidar la natura. La consciència ecològica és cada vegada major, fins al punt que el papa Francesc ha escrit l'encíclica *Laudato si'*, en la que ens recorda als catòlics que la cura de la *casa comuna*, que és el nostre món, constitueix un autèntic deure moral. L'ús egoista dels béns i recursos naturals pel desig desmesurat d'enriquir-se, o la falta de respecte al medi ambient embrutant els paratges i realitzant activitats que els poden danyar, són pràctiques que no constitueixen únicament una agressió al medi ambient, sinó que són també una falta de respecte als altres, perquè els impedim disfrutar de la bellesa de la creació. El Papa ens ha recordat en aquesta encíclica que tots tenim el deure de deixar a les generacions futures un món mi-

llor del que hem trobat, també en el que suposa el respecte a la natura.

El Papa ens diu que per a conscienciar a tots en aquesta exigència és necessària una educació per a una ecologia integral, que comence amb el respecte i la protecció absoluta de l'ésser humà; que no convertisca l'ecologia en un luxe únicament accessible a aquelles societats que ja ho tenen tot i busquen simplement una major qualitat de vida; que ens porte

a uns hàbits de vida caracteritzats per una major austeritat i senzillesa, lluny de la mentalitat consumista que ens envaeix; que fomenti actituds i comportaments amb ordre a una major responsabilitat ambiental; i que ens porte a una mirada de les persones i de les altres criatures que no estiga caracteritzada pel pragmatisme i l'utilitarisme. Si interioritzem aquestes actituds estarem lluitant, segons la mesura de les nostres possibili-

tats, per una major justícia social en el nostre món i per deixar per al futur un món millor del que hem rebut.

Per als creients, el contacte amb la natura és també una font d'espiritualitat, un camí per arribar a trobar-nos amb Déu. El Papa, en la *Laudato si'* ens suggereix uns principis del que ell anomena una «espiritualitat ecològica», que alimenti «una passió per la cura del món» (núm. 216): la percepció de la bellesa de la creació ens evoca la bellesa de Déu i ens porta a reconèixer que el món és un do que hem rebut de l'amor del Pare; sentir-nos part integrant d'ella ens porta a viure en una major comunió amb totes les criatures; la contemplació de les obres de Déu ens ha de portar a respectar les lleis que Ell ha inscrit en la naturalesa; la pau que percebem en el contacte amb la creació ens ha de portar a una pau amb nosaltres mateixos, amb els altres i amb Déu, trencant la lògica de la violència, de l'aprofitament i de l'egoisme.

Que sapiguem gaudir de la creació. Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Cansada però contenta... i esperançada

Els exàmens han acabat. Una noia de disset anys camina pel passadís que mena a la porta de l'escola. Troba el director, que ha estat el seu tutor en un curs anterior, que li pregunta: «Com estàs?», i ella respon somrient: «Cansada, però contenta!». Sempre contenta i sempre disposada a col·laborar amb els companys per generar un bon ambient a la classe, per participar en les accions solidàries que es proposen, per ajudar els companys que ho necessiten. Sap encomanar alegria. Jesús comença a fer-se més present a la seva vida. «Joves, us escric a vosaltres: Sou forts. La paraula de Déu està en vosaltres i heu vençut el Maligne» (1Jn 2,14).

Han passat els anys. La noia, ara, és professora. Alguna vegada troba el seu antic tutor, que li repeteix la pregunta: «Com estàs?». Ella li respon

amb el mateix somriure: «Cansada però contenta, i també esperançada». És una professora que crea bon ambient, entregada a la feina, disposada a tot el que convingui perquè el treball en equip faci avançar les accions entorn la innovació, i perquè els nois i noies se sentin acompanyats i arribin, fins on puguin i els és possible, a fer rendir els seus talents, i creixin en edat, en saviesa i en humanitat. Sap de la importància d'educar el cor dels alumnes. «Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut» (1Pe 4,10).

La noia jove ha esdevingut dona adulta. Ha madurat com a persona. La joia que la feia estar contenta ara és més treballada; ha passat pel dolor personal, per la dissort de l'altre, pel silenci, pel misteri de la fe... i ha esdevingut esperançada. Con-

fia en les persones, intenta acollir-les, fa per escoltar-les, les porta a la pregària personal de cada dia, prega amb elles, hi treballa braç a braç... perquè estima i sap que els manaments de la Llei «tots es resumeixen en això: Estima els altres com a tu mateix» (Rm 13,9). L'antic tutor s'ha fet gran. Contempla l'antiga alumna amb la tendresa de l'amor del mestre; també està content per com ha estat acollit el seu mestratge i, ahora, esperançat pel fruit que resta per donar. Ho agraeix a Déu. «Sempre et donaré gràcies pel que has fet» (Sl 52,11). I tots dos, tutor i professora, pensen en aquella noia, aquella alumna que tenen avui a classe, que sempre ajuda i encomana alegria i que, quan li pregunten «com estàs?», respon: «Cansada, però contenta!»

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Cuidar la creación

El tiempo del descanso propio del verano favorece un mayor contacto con la naturaleza. Seguramente, muchas de las actividades que realizamos durante esta época del año tienen relación con el medio ambiente y permiten un mayor conocimiento y disfrute de la creación.

Actualmente se tiene una gran sensibilidad en relación con la necesidad de respetar y cuidar la naturaleza. La conciencia ecológica es cada vez mayor, hasta el punto que el papa Francisco ha escrito la encíclica *Laudato si'*, en la que nos recuerda a los católicos que el cuidado de la *casa común*, que es nuestro mundo, constituye un auténtico deber moral. El uso egoísta de los bienes y recursos naturales por un deseo desmedido de enriquecerse, o la falta de respeto al medio ambiente, ensuciando los paisajes o realizando actividades que los pueden dañar, son prácticas que no constituyen únicamente una agresión al medio ambiente, sino que son también una falta de respeto a los demás, porque les impedimos disfrutar de la belleza de la creación. El Papa nos ha recordado en esta encíclica que todos tenemos el deber de dejar a las generaciones futuras un mundo mejor del que hemos encontrado, también en lo que supone el respeto a la naturaleza.

El Papa nos dice que para concienciar a todos en esta exigencia es necesaria una educación para una ecología integral, que comience con el respeto y la protección absoluta del ser humano; que no convierta la ecología en un lujo únicamente accesible a aquellas sociedades que ya lo tienen todo y buscan simplemente una mayor calidad de vida; que nos lleve a unos hábitos de vida caracterizados por una mayor austeridad y sencillez, lejos de la mentalidad consumista que nos invade; que fomente actitudes y comportamientos en orden a una mayor responsabilidad ambiental; y que nos lleve a una mirada de las personas y de las otras criaturas que no esté caracterizada por el pragmatismo y el utilitarismo. Si interiorizamos estas actitudes estaremos luchando, según la medida de nuestras posibilidades, por una mayor justicia social en nuestro mundo y por dejar para el futuro un mundo mejor del que hemos recibido.

Para los creyentes, el contacto con la naturaleza es también una fuente de espiritualidad, un camino para llegar al encuentro con Dios. El Papa, en la *Laudato si'* nos sugiere unos principios de lo que él denomina una «espiritualidad ecológica», que alimente «una pasión por el cuidado del mundo» (n.º 216): la percepción de la belleza de la creación nos evoca la belleza de Dios y nos lleva a reconocer que el mundo es un don que hemos recibido del amor del Padre; el sentirnos parte integrante de ella nos lleva a vivir en una mayor comunión con todas las criaturas; la contemplación de las obras de Dios nos debe llevar a respetar las leyes que Él ha inscrito en la naturaleza; la paz que percibimos en el contacto con la creación nos debe llevar a una paz con nosotros mismos, con los demás y con Dios, rompiendo la lógica de la violencia, del aprovechamiento y del egoísmo.

Que sepamos disfrutar de la creación. Con mi bendición y afecto.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Night in Christ, trobada de joves al Seminari Diocesà de Tortosa

La delegació de Pastoral Vocacional va organitzar el passat dissabte 20 de maig una

trobada per a joves al nostre Seminari Diocesà. Vam tenir tres moments molt intensos. Només ar-

ribar va haver-hi el campionat de futbol sala, els tres equips que hi van participar s'ho van passar molt bé.

Després vam escoltar els testimonis d'una religiosa de la Consolació i d'un seminarista, acompanyats per la música que va posar el seminarista Matteo.

En el moment final de la trobada va tenir lloc l'adoració al Santíssim, en la que acompanyats pel Sr. Bisbe, vam poder pregar al Senyor tot demanant-li que ens envii moltes vocacions a tota l'Església i que ajudi als joves a treballar l'amistat amb Ell. Repetirem, si Déu vol, a principi del nou curs la *Night in Christ*.

Mn. Javier Vilanova

Celebració dels sagraments de la iniciació cristiana a la Ràpita

Diumenge 21 de maig vam viure a la Ràpita una festa plena de sentit i de vivència eclesial. El Sr. Bisbe administrà els sagraments de la iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia) a quatre adults que durant dos anys s'han estat preparant per a aquest moment. En la mateixa celebració 21 joves i 2 adults van rebre també el sagrament de la Confirmació.

Aquesta celebració ha estat motiu d'alegria i d'esperança per a les nostres comunitats parroquials que acullen aquests joves i adults i els conviden a sentir-se membres de ple dret de la nostre Església.

Carlos París

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No oblidem mai que el medi ambient és un bé col·lectiu, patrimoni de tota la humanitat i responsabilitat de tots» (5 de juny).

@Pontifex: «Recordem-nos sempre que la nostra fe és concreta: el Verb es va fer carn, no es va fer idea!» (6 de juny).

@Pontifex: «A l'Església li calen els sants de cada dia, els de la vida ordinària portada amb coherència» (7 de juny).

@Pontifex: «La humilitat i la tendresa no són virtuts dels dèbils sinó dels forts» (8 de juny).

Benedicció dels nous locals de Càritas Diocesana

Càritas Diocesana va realitzar, dijous 25 de maig, l'acte de benedicció dels nous locals ubicats a la planta baixa i primer pis del c/ de la Croera 7, dintre de l'edifici del Palau Episcopal de Tortosa.

Els nous locals, que ja havien estat restaurats el 2012 i que tenien un ús reduït, s'han condicionat com a espais d'oficines responnent a les necessitats dels temps actuals, donat que les antigues instal·lacions on estava ubicada Càritas Diocesana s'havien quedat petites amb el temps i eren funcionalment molt limitades.

El Sr. Enric Roig Montagut, arquitecte de la reforma, ha concebut els nous espais pensant en les perso-

nes que han de ser rebudes i també en les que hi han de treballar diària-

ment, tant voluntaris com contractats. Així doncs, s'ha tingut en compte que

els espais siguin diàfans i lluminosos, al mateix temps que hi hagin espais per poder tenir entrevistes individualitzades en un ambient càlid i acollidor. Tot i les aportacions de modernitat i humanitat que inclou la reforma, s'ha fet un gran esforç per conservar els elements preexistents de l'edifici que transmeten la seva essència històrica.

A l'acte de benedicció presidit pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, van assistir a més d'un bon grup de gent, l'arquitecte de les obres, la 4a tinent d'alcalde de Tortosa, el vicari general, el president de Càritas Catalunya i el de Càritas Comunitat Valenciana.

La Catedral de Tortosa estrena un sistema d'enllumenat més eficient

El 26 de maig de 2017 es va celebrar a Tortosa l'acte d'inauguració de la nova il·luminació interior de la Catedral de Santa Maria en un acte presidit pel Sr. Bisbe de Tortosa, Mons. Enrique Benavent, acompanyat pel degà del Capítol Catedral i vicari general, Mn. José Luis Arín, i per la directora general d'Endesa a Catalunya, Isabel Buesa. El nou sistema d'enllumenat permetrà a la Catedral un estalvi de consum del 73%, passant dels 67.868 kWh de consum anuals que tenia fins ara, als 18.106 kWh que tindrà d'ara endavant. El projecte, que ha tingut un cost total de gairebé 66.000 euros ha estat finançat en un 80% per la Fundació Endesa i en l'altre 20% pel Bisbat de Tortosa i s'inscriu en un conveni signat entre la Fundació i la Conferència Episcopal.

El projecte de nova il·luminació de la Catedral de Tortosa ha consistit,

en essència, en la substitució de les làmpades de tecnologia tradicional (incandescents, halògenes, de descàrrega amb fluorescència lineal o compacta o halogenur metàl·lic) per tecnologia LED d'última generació. Concretament, s'han substituït un total de 700 punts de lluminària. Amb el canvi de sistema d'il·luminació, a més d'aconseguir reduir la potència instal·lada de la catedral de 55 KW a 14,14 KW s'ha assolit un estalvi en el consum del 73%. Aquesta xifra, que suposa un estalvi de 49.762 kWh a l'any, suposen una reducció de 17,42 tones d'emissions de CO₂, el que seria l'equivalent a plantar 871 arbres.

Lluny del que podria semblar a primera vista, la reducció en el consum i la potència instal·lada, no va en detriment de la il·luminació de l'interior del temple. Ans al contrari, el visitant que entri a partir d'ara a la Ca-

tedral de Tortosa hi veurà més llum que abans en totes les seves estances i podrà apreciar millor les voltes i els relleus, els frescos i pintures, així com les obres del museu. Resalta notablement la llum de l'Altar

Major i del Retaule de l'Estrella, que permet veure la riquesa de la policromia i dels daurats respectant la seva naturalesa, així com el relleu que ha pres la doble girola de la Seu tortosina.

AGENDA

■ **Dissabte 22**, Arnes, a les 12 h, benedicció de la nova imatge de Santa Bàrbara.

■ **Diumenge 23**, Catedral de Santa Maria, a les 12.30 h, Missa amb motiu de la Festa del Renaixement.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.

19. ■ Dimecres [Ex 3,11-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Santa Àurea,

vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514).

20. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Apol·linar, bisbe i màrtir; sant Elies, profeta (s. IX aC); santa Margarida, verge i màrtir; sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dissabte [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.

23. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Brígida de Suècia, rel. viuda, fund. institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.

Diumenge XV de durant l'any

COMENTARI

La llavor sembrada en terra bona dóna molt fruit

El profeta convida *els assedegats a venir a l'aigua, a comprar llet i vi sense diners*: llenguatge metafòric que anuncia el retorn dels desterrats.

És creïble un anunci tant esplèndid? Així com la pluja i la neu cauen del cel i fecunden la terra fent-la germinar, així serà la paraula que surt dels meus llavis.

La lliure resposta de l'home a la Paraula de Déu supleix l'automatisme agrícola.

La secció Rm 8,18-25 té contingut soteriològic: *esperant que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament*. Amb espera no inactiva sinó esforçada.

L'univers creat, sotmès a la buidor del fracàs, gemega amb dolors de part: Pau associa la creació a l'esperança cristiana per la solidaritat del cosmos amb els creients (preludi de *Laudato si'*).

La paràbola respon a un interrogant: com una mateixa llavor, sembrada pel mateix sembrador amb el mateix desig, té rendiments tant diversos?

L'element diferencial és el terreny: • *arran del camí* hi són els qui escolten sense entendre, amb sentimentalisme no aprofundit; • *terreny rocós* ho són els qui *reben amb alegria només un moment*, perquè són *seguidors del corrent*; • *llavor sembrada enmig de cards* ho són els qui pretenen donar culte a Déu i a les riqueses; • *llavor sembrada en terra bona* ho són *una multitud immensa* també avui entre nosaltres.

Els parlo en paràboles perquè, tot i sentir-hi, no entenen res: no fos cas que es convertissin i Jo els retornés la salut: sentència enigmàtica seguint el relat de la vocació d'Isaïes cridat per Déu a seguir predicant tot i que els destinataris no veuen ni entenen ni es converteixen.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats.

Fecundeu la terra amarant els seus solcs, / aplaquant els terrossos ablanint-la amb els xàfec, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joïós l'herbei de l'estepa, / s'engalanan els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joïoses i canten. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23) (Versió abreujada)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice el Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

▶ Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / iguallas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará.

Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto. Y no sólo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filiar, la redención de nuestro cuerpo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23) (Versión abreviada)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar. Y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla.

Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una ciento; otra, sesenta; otra treinta. El que tenga oídos, que oiga.»